

DEBRECZEN-NAGYVÁRADI ÉRTESETŐ.

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Felelős szerkesztő: NYIRI GÉZA.

Előfizetési feltételek:

Fizetendő Debreczenben.
Egész évre . . . 4 kor. — fil.
Fél évre 2 " — "
Községeknek . . 1 " 24 "
Egyes szám ára 8 fil.

Szerkesztőségi és kiadói iroda:

Gróf Degenfeld-tér 8. sz. házbán.
Vilmos sörszarnoka szomszédságában.)
Kéziratok vissza nem adtnak.

Hirdetési díjak:

Négy-hasabos petit sorért 10 fillér.
Nagyobb és többszöri hirdetéseknel igen kedvező engedmények tétetnek.
Bélyegző minden beiktatásért külön 60 fillér.
„Nyilvántartás”-ben megjelenő közlemény minden petit sora 30 fillér.
Hirdetések és előfizetések helyben kiadói hivatalnál, Csáthy Ferencz, Telegdi K. L. utóda, Budapestben: Goldberger A. V., Általános Tudósító VII., Erzsébet-körút 14., Blockner J., Eckstein Bern., Haasenstein és Vogler, Bécsben, Prágában A. Oppelik, Schaleck H. és Parisban, Hamburgban a Majnai-Frankfurtban: G. L. Daube és Mosse Rudolf hirdetési intézetében fogadtatnak el.

Áldás az államtól.

Egy társadalmi seb gyógyítása.

Debreczen, július 14.

Nagyon természetes, hogy az állam kénytelen terhet rakni azokra, a kik kötelékébe tartoznak s ép oly természetes az is, hogy ennek viszonzásául védelemben is részesíti őket.

Régebben kevés volt a teher és kevés volt a védelem. De most, a terhek szükséges szaporításával nem csak védelmet nyújt, de áldást is osztogat azoknak, a kiknek erre szükség van.

Ilyen áldásban részesítette nemrég a munkásokat az 1898. évi II. t.-cikkkel, ilyen a munka-közvetítés, meg több új törvényben nyújtott kedvezmény.

De bizonyára legbecselesebb az, a mely a szegény gyermekek állami gondozásba vételét rendeli s melynek végrehajtását a közigazgatási hatóságok ez év elején kezdték meg a belügyminiszteri múlt évben kelt 50,000-dik számú rendelete alapján.

Igazi áldás ez a gyermek védelem, a melynek hatását már városunkban is több mint másfélszáz szegény gyermek élvezi.

Sok gyermek születik a mi nagy városunkban, a kikre már születésük órájában a nyomor leselkedik, mely végig kíséri őket legtöbbször rövidre terjedő életpályájukon, úgy hogy valóságos jótékony megváltás rájuk nézve az enyészet hónapja való átköltözés.

Ezeknek megmentésére eddigelé nem gondolhatott eléggé a társadalom, mert nem voltak elégséges eszközei reá, — az államnak pedig más dolgai voltak. A nemzeti erő nem gyarapodott, de veszedelmesen fogyott s a kis gyermekek halálozási száma megdöbbentően felszaporodott.

Végre az állam vette kezébe a szegény, elhagyatott gyermekek sorsát. Törvényhozásilag vette őket védelmébe s ott a hol az anya szegény, gondoskodik eltartásukról, gyógyításukról és hét éven túl sem engedi őket elbukni.

A lelelcz házak folyton szaporodnak s ime Debreczenben is megindult a mozgalom e hó 1-én egy gróf Degenfeld József főispán által egybehívott értekezleten, hogy a városi hatóság és társadalom vegye gondozásba az elhagyatott, a szegény gyermekeket, létesítve erre a célra egy lelelcz házat.

Nemes feladat vár a mi közönségünkre és reméljük együtt fogjuk találni mindazokat, a kiket a szép eszme, az elhagyatott gyermekek védelme lelkesít.

A legrosszabb ember az, a ki gyermekét nem szereti. Nőt nem is lehet képzelni ezek szeretete nélkül.

Óh ha látnák, hogy mily ápolásban voltak azok a szegény gyermekek, a kiknek a szerelem adott életet, vagy csak az állati ösztön. Ha tudnák, hogy mint pusztultak el férgek módjára, bizonyára vállalkoznának a legnemesebb mentés és diszes, lélek emelő, nemes szívre valló munkájához.

Az állam áldását közössé tenni a társadalom feladata lesz.

S—s.

Két ezer fiatal ember életpálya választása.

— július 14.

Utánna vagyunk az érettségi vizsgálosoknak. Ne törődjünk az eredménnyel, mert hiszen azon nem változtathatunk.

Igen érdekes, hogy ilyenkor szoktak az ifjak pályát választani.

A körülbelül 2000 érettségi vizsgát tett ifju-

ból nem választhat pályát egy ötöd rész, mert megbukott a vizsgán.

De választ a többi. A legtöbb, körülbelül 32% (százból=32) jogász lesz; mert a magyar nép mindég perlekedik és mindég politizál. De meg házáinkban a legtöbb pálya a jogvézettek számára van nyitva.

Teknikus csak 15 lesz száz érettségit tett ifjuból, pedig itt már jó fizetés kínálkozik minél hamarabb.

Orvos száz ifjuból csak hét lesz. Pedig sok orvosra volna szükség. Igaz nem a nagy városokban, de a vidékre vonakodnak menni, itt nem lehet megélni. Budapestben 500 emberre esik egy orvos, — de vannak vidékek, a hol tizezer emberre sem jut egy orvos.

Száz ifjuból csak négy vállalkozott katonai pályára, vasutira kettő, erdészetre kettő.

Az 1500 érettt ifjuból három lesz tengerész, három gyógyszerész, egy iparos és egy író!

Tehát 1500-ból körülbelül 500 lesz a jogász és egy — iparos.

Ez mutatja, hogy hazánkban milyenek az állapotok még most.

Érdemes-e iparosnak lenni, ha nem örököl az illető tőkét és nevet, az más kérdés. De a jogász az — boldogulhat.

Égő.

KARCZOLATOK.

— Innen, onnan, mindenünnen. —

Ha a fehér ruhára ráömlik egy üveg tonta, hát nem hívják azt többé fehér ruhának.

Ugy ömlött az idei nyárra nem ugyan egy üveg tonta, hanem még ennél is yeszedelmesebb valami, egy darab — tél.

Előkerültek a téli kabátok, borzadva néztük a fagylatot még festve is és csak annyit mondott a megszeppent emberiség, hogy — Ez oszt a — tubák!

A zivataros idő után történt, hogy egy gazda találkozott egy tisztviselő barátjával.

— Nos milyen a termés?

— Jó lett volna, csak hogy a vihar elsodorta a keresztjeimet!

— Istenem! Nekem csak egyetlen egy kereszt van s ezt se tudja elhordani a báltól az istennek semmiféle zivatara sem.

A házi háboru se lehet valami kellemes, de a legkivánatlanabb még is csak a kínai háboru.

480 millió kínai acsarkodik az öreg Európára s fenyegetőznek!

— Ha patkányok volnánk is elpusztíthatnók az öreg Európát!

— Hm! Patkányok? Hát hiszen az is az Isten teremtménye, de bizony még se — szép.

Legrosszabb dolga volt a múlt héten a nyaralóknak.

Fáztak és — unatkoztak.

Sőt a legtöbbben a téli bundákba ábrándoztak a meleg kályha július hóban való nélkülözhetetlenségéről.

Általános az óhaj, hogy valamelyik magyar ezredet mozgósítsák a kínai földre puskaport szagolni.

Hát bizony oda ugy se vágyik, mert régi dolog, hogy a magyar ember nem szereti a vizet, ha nagy tömegben van együtt, még ha pocsoja is.

De azért büszkén mondják és írják minden városból, hogy a „miezredünk” megyen Kinába. Nem baj, ha az a „miezredünk” véletlenül — huszár ezred is.

Komjáthy János hazaérkezett a külföldi utjából.

— Nos mit tapasztaltál?

Azt, hogy nem sokkal nagyobb komédiások lagnak tul a mi földünkön — mint mi.

— Oszt sokba került ez a tapasztalatod?

— Mit gondolsz! Velem volt a — feleségem!

Az se történt meg sok helyt, a mi a jó szomszéddal, Nagy-Várralal megesett.

Dicsekedtek, hogy van nekik — vízvezetékük s

TÁRCZA.

Vigécz doktor!

— Humoreszk. —

— A „Debreczen-Nagyv. Ért. Esítő” eredeti tárczája. —

Írta: Szatke F. Ödön.

— Hm! Tessék! Szerencsém, hogy a levélhordómmal jőban vagyok, mert így egy pár hatossal, no meg a szükséghez mértem egy-két szivarral (virgóniát szoktam neki adni) mindig le tudom öt kenyerezni, hogy nem árulja el senkinek az én leveleimnek érdekes voltát.

Mert hogy érdekes, azt következtetni lehet abból, hogy én a társadalomnak — sajnos — nagyon rosszul parkirozott Allee-jában egy nagy-szerű helyet foglalok el. (Azaz, hogy többet is elfoglalnék, ha nem volnék vigécz.)

Igen — utazó vagyok!

Nem ilyen-olyan vigécz-féle kérem, mert köztünk igen nagy ám a választék, — csak az a kár, hogy a nagyérdemű közönség nem tudja, vagy nem akarja eléggé méltányolni a mi nobel voltunkat. — (Legtöbbször igazságuk van.)

Fellépésünk mindig elegans, finom, s a mi a legfőbb — tudjuk magunkat a helyzethez alkalmazni. (Megegett velem egyptárszor, hogy kidobással fenyegettek s én angol flegmával válaszoltam: „Mielőtt ezt tennék nagyságos asszonyom, méltóztassék ezt a szönyeget még egyszer megnézni.”)

Meg is vagyok sorsommal elégedve.

Egyszer akartam nagyobb ur lenni, mint egy vigécz s akkor is beláttam, hogy annál még a doktor sem nagyobb ur! —

Kérem kalauz! Egy női szakaszt! hal-latszik egy éltebb női hang.

„Nincsen nagyságos asszonyom egy talpalatnyi hely sem. Hanem azonnal lesz itt egy szakasz, csupán két ur van benne, de azok sem dohányoznak.”

— E pillanatban felhangzik a csemetés s ugyanakkor két sikoltás. Kiugrok a kocsi folyosójára, amikor éppen az előbbi éltebb hölgyet segíti fel a kalauz — ajkain kaján mosolylyal. A másik pedig (ni hogy dobog a szívem) — egy valóságos kis angyal.

Bejöttek abba a szakaszba, ahol én voltam meg az a másik ur. — (azaz, hogy az nem volt ott, mert aludt) — s leültek.

Nem tudtam leküzdeni kíváncsi „vigécz” véremnek heves keringését — elhatároztam, hogy megismerkedem velük.

Azt rögtön észleltem, hogy kisvárosiak. Beszélgetek! Hopp! Meg van! Egy jó ötlet!

A táj szépségeit szemlélik, gyönyörködnek a vidékben.

Most megszólal a kis angyal: „Látja mama — erről a vidékről s eretnék én Ausichts kártyát a gyűjteményembe.”

Most — vagy soha! Gondoltam s megszólaltam: „ha megengedik nagysádék — pardon — Dr Kövessy vagyok Budapestről, — tehát ha nem fogják nagysádék szerénytelenségnek venni, én szolgálhatok egy pár kártyával erről a vidékről, — s utazó táskám után nyultam. (Megjegyzem, hogy most már mint doktor, megengedhettem magamnak, hogy egy kis vigécz mosolyt erőltessenek ajkaimra.)

„Óh nagyon lekötelez doktor úr — szolt mosolyogva a kis angyal — igazán nagyon köszönöm.”

„Doktor ur talán szintén gyűjti a kis lapokat” — ? kérdé szintén mosolyogva a mama.

„Óh igen nagysád kérem — nagyon szeretem ezt a sportot!” válaszoltam s ugyanakkor kivettem egy pár lapot s átnyújtottam a kis angyalnak.

Mily édesen nézett rám; mily hamiskásan mosolygott.

A bevezetés tehát meg volt, most csak a folytatásnak kellett következnie, — ebben pedig biztam, hogy jól fog sikerülni (Csak nem azért vagyok vigécz?)

Beszélgettünk még a hét eseményeiről, a színházakról s a budapesti életéről. — Arra azonban mindig vigyáztam, hogy esetleg szakmámba vágó thémára ne kerüljön a sor. — (Értem czimzetes doktor szakmánat)

Nem is került. Ők utaztak Kőbányára, én pedig Budapestre.

Elválásunkkor az a kőzfő ás, ah! Tessék elképzelni! Pedig keményszívü doktor voltam!

* * *

Nagyságos

Dr. Kövessy Béla úrnak

Budapest.

A Miskolcztól-Kőbányáig eltöltött kedves órák emlékéül

Vilmácska!

Na! Ebben az esetben nem lehetek schmuzig. A levélhordóm mosolyog. Ah — ez a mo-olygás meg a Vilmácskák — micsoda külömbőség.

Mert igen! A levélhordó ismert engem mint

vigéczet; (akkor nem kapott szivart) ismert mint jogászt (egy virgónia) és ismer most mint doktort ergo most már kell, hogy 2 virgóniát adjak neki. Csak arra vagyok most már kíváncsi, hogy ha majd miniszter leszek, hány szivaromba fog ez fájni. — ? No de az sem lehetetlen még — ? ! !

Ismét egy kaján mosoly s a levélhordó távozik.

„Tyhü. terringettét! ugrok most egy nagyot. Vigécz hol hagytad az eszedet.?”

— Biztosan abban a II-od osztályu kocsi-ban! (Csak aztán el ne árverezzek, mint gazdátlan talált tárgyat!) Hiszen elfelejtetted te vigécz doktor megkérdezni, hogy hát tulajdonképen hol lagnak „ők”? Hm. hm. itt megáll az eszem! — De nézzünk csak, kőbányáról küldötte s még tegnap adta föl. — Óh kis levélke, drága kis levélke.

* * *

„Néze kerem Kövessy úr én most elutazom két hétre. Ez idő alatt nézzen el a tisztántulra a szönyeg mintákkal”

„Igenis főnök ur!”

— Tehát megint utazni, megint találkozni valakivel. ? Ah de rajta! Itátha most meg miniszterré kell magamat kineveznem.

Azonnal csomagoltam a mintákat s már délután utban voltam a tisztántulra.

Hol kezdjem meg?

Eh! Megkezdtem a tetején — s Nyiregyházán szállottam ki. — (Utközben még nem kellett magamat miniszterré kinevezni, hanem igen az állomástól befelé hajtattva megváltottak s a sorompós egy kis veres czédulát adott a fizetett 12 filléért. Furcsa szokás? — !)

Tavaszi ujdonságok

KARDOS LÁSZLÓ nagyraktáraiban Kossuth-utca. Nevezetesen: Mosó női ruhaszövetek a legszebb színekben, ajour és sűrű szövésű, Darabos és futó szönyegek minden faja. SZÖNYEG MARADÉKOK 5—10—15 méteres darabokban igen olcsón adtnak el. Viaszos padló parket, valódi Linoleum, Bőrvászon butor behuzatra. A t. közönség csupán szetteknítés céljából is szivesen láttatik.

egyszer csak arra ébredtek föl, hogy vízvezeték van, de nem vezet vizet.

Elpocsékolták a vizet — s tilos lett a víz.

A jó nagyváradiak aztán mindent ihattak, csak — vizet nem.

No már mi mégis előbb állunk, ha nincs is vízvezetékünk.

Nálunk nem vezet szokás elpocsékolni, — hanem — száz köblös földet.

A polgármester látogatást tett egy hivatalban. Sokat láthatott a polgármester, mert bár rövid időt töltött el, de azonnal sietett szabadulni a Hortobágyról.

Ott legfőkébb a Farkas Bertti bátyánk sarkantus csizmája a — szűk, itt meg a városban semmi se.

HÍREK.

— Azon t. előfizetőinket, kik előfizetéseikkel hátralékban vannak, felkérjük, sziveskedjenek hátralékban levő tartozásukat minél előbb kiegyenlíteni.

— **Városi közgyűlés** lesz e hó 29-én, a melyen több igen érdekes tárgy fog előkerülni. Elélnységben nem lesz hiány, mert hiszen lesz egy polgári biztosi választás is, a mely iránt rendszeresen nagy érdeklődést szoktak a város atyjai tanúsítani. Pályázó van is szép számmal.

— **A tek. tanács a Hortobágyon** Minden évben meglátogatja városunk tanácsa a Hortobágyot, élén Simonffy Imre kir. tanácsos polgármesterrel. Az idén tegnap és tegnapelőtt voltak kint néhány vendéggel s nézték, hogy a vihar milyen kárt okozott?

— **Augusztus 2.** A szomorú kimenetelű debreczeni csata 52-ik évfordulóján az idén is gyásznapot rendez a bent maradt ifjuság. A mint értesülünk, az erre vonatkozó előkészületek már kezdtek megtenni. A jövő évre már készen lesz a szabadság szobor.

— **Debreczeni ifjak a párisi diák-kongresszuson.** Augusztus hónapban fog lefolyni Párisban a nemzetközi diákszövetség kongresszusa. Ez alkalommal a magyar diákok is tömegesen mennek a francia fővárosba, hogy részt vegyenek a világ minden részéből egybegyűlt diákság tanácskozásain. Debreczenből a jövő hó folyamán mint eddig megvan állapítva, Kun Béla és Boross Lajos indulnak a nagy útra. Lehet azonban, hogy többen fognak hozzájuk csatlakozni.

— **Nem lesz mentő-egyesület.** Ez a sajnós hír járta be a helybeli köröket, a melyek szeretik a város közönségének érdekeit előmozdítani. Nem lesz pedig azért, mert nincs rá pénz. Egy-két tekintélyes tisztviselő nem talál rá fedezetet. Azt mondják, nincs is rá szükség, mert ritkán fordulnak elő esetek, a hol a mentőket igénybe vevék. No hát ez nem áll. A r. m. s. Bálint hagyatéka-hoz nagyon kevés kell, hogy a mentő-egyesület megkezdje működését.

— **Folyó hó 15-én** a Margit fürdői versenypályán a debr. kerékpár-egylet nagy kerékpárversenyt rendez. Délután 3 órakor lesz a kerékpároknak gyülekezése a Hungária kávéház előtt, a

honnan a kerékpározók $\frac{1}{4}$ órák, az Egyetértés zene- és dal-egylet zenekarával a versenypályára indulnak. — A verseny d. u. 4 órák veszi kezdetét. Nevezések történtek a debreczeni, a debreczeni polgári, a szatmári, a n.-várdi kerékpáros egyesületek tagjai részéről. Nevezett továbbá E. Péczely budapesti kerékpározó is, a ki a Derbyben Budapesten a 2-ik díjat vitte el. Megemlítendő, hogy a versenyszámok után kerékpár-szóló lesz, mely Debreczenben eddig még nem láttatott. Ezen játék hasonlít a labda rúgás játékhoz, csak hogy a kerékpáron, labda helyett fagolyóval és kalapáccsal lesz játszva. Igen érdekesek lesznek a kerékpározók és gyalog futók közötti mérkőzések. Este 8 órák az Angol királyi szállodában társas vacsora lesz. Egy teríték ára 2 korona. A társas vacsora nem egyleti tagok és sportbarátok is részt vehetnek.

— **Hirdetmény.** Debreczen sz. kir. város központi választmányának a felszólamlásokra vonatkozó határozatai f. évi július 20-tól — 30-ig Szabó Kálmán városi jegyző, hivatalos helyiségében (városi ház) közzsémére kitétetnek — azok, kiknek felszólamlása felett határozat hozott, annak közzsémére történt kitételét követő 10 nap alatt, — azok pedig, kiknek az 1899. XV. t.-cz. 148. §-ában elősorolt határozatok kézbesítettek: a kézbesítésről számított 10 nap alatt a kir. curiához intézett fellebezésüket a közp. választmány elnökéhez Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester urhoz benyújthatják. A közp. választmány.

— **Dalestély.** A munkás-dalegylet e hó 21-dikén dalestélyt rendez, változatos műsorral. A menyiben tánc is van előirányozva, a mulatság népszerűsége biztosítva van.

— **A mi saját külön szobrász művészsünk sikere.** Tóth András, a mi zseniális szobrászunk, egymásután kapja az elismerő és dicsőítő nyilatkozatokat azért a szép alkotásért, melyely nemcsakára Nagy-Kőrös városa fog dicsekedni. Kossuth Lajos szobrát értjük ez alatt, melyet október havában fogunk Nagy-Kőrös főterén ünnepélyesen leleplezni. Most közreadjuk azokat az elismerő sorokat, melyeket Kossuth Lajos Tivadar irt Milánóból a művészeknek.

A levél a következő:

Milánó 28 június 1900.

Igen tisztelt uram.

Bocsánatot kérek, hogy gyakori távollétem miatt csak most felelek folyó hó 3-áról kelt levélre. Mindenek előtt fogadja hálás köszönetemet, hogy rólam megemlékezni méltóztatott.

A nagy-kőrösi szobor mintája minden esetre kitűnő művészre vall; fogadja elért sikeréért őszinte üdvözlémet.

Óhajtom, hogy Nagy-Kőrös hazafias példáját mentől több város kövesse; mert ama szobor az önzetlen hazafiságra fogja buzdítani mindazokat, kik visszaemlékeznek a mult idők küzdelmére és szívükben táplálnak reményt a jövőre.

Fogadja igen tisztelt uram kiváló tiszteletem nyilatkozatát.

Kossuth Lajos Tivadar.

A legnagyobb örömnöknek adunk kifejezést az érdem igaz elismerése felett. Jól esk látunk, hogy a mi lelkes művésznök lassanként mégis meg-

kapja azt, a mit már oly rég megérdemelt, az elismerést és méltányolást. Munkakedvét, kitartását ez mindenesetre fokozni fogja.

— **Országos gyalgvásárok Debreczenben.** A debreczeni gazdasági egyesület, mely a gazdák érdekeit mindenkor lelkesedéssel karolta fel, régóta szükségét látja annak, hogy Debreczenben évenként kétszer országos gyalgvásárok tartassanak. Eddig az országban csak két helyen tartanak gyalgvásárokat: Budapesten és Miskolcon. Debreczen és nagy vidéke juhtartó gazdáinak tehát e két helyre kell szállítatniok gyalgvásárait, ha azt értékesíteni akarják. A gazdasági egyesület választmányára tehát — már a juh tartó gazdák érdekében is — kimondotta, hogy mindent elkövet, csak hogy Debreczenben is rendeztesithetők legyenek az országos gyalgvásárok. Meg is bizta Rickl Antal egyesületi tagot, hogy az előkészületi munkálatok tervezetét készítse el, hogy a jövő évben már Debreczenben is megtarthassák az első gyalgvásárait. Ez különben nagy érdeke volna az áru és közraktár szövetkezetnek is, mert éppen mikor a közraktár kevésbé van igénybevéve, május és júniusban, tartatnak az ilyen vásárok. A közraktár igazgatóságának a gazdasági egyesülettel karöltve kellene elősegítenie ennek a fontos gazdasági ügynek kiváló megoldását.

— **Katonáink a gyakorlatokon.** Hát bizony idestova megfújják már a trombitákat s masiroznak a katonák. Nem tudjuk, hogy hány 16—60 éves lánynak fog megfájulni e trombitaszóra a szíve, de az bizonyos, hogy a cs. és k. h. t. s. huszárak már e hó 22-én Nagyvárad tájékára mennek gyakorlatolni. A 2-dik honvéd huszár-ezred Diószegre megy. Augusztus első hetében a 39-ik gyalogezred, vége felé a honvédek mennek el s úres lesz a város sokak szomorúságára. No de vissza jönnék azok!

— **A kártya.** Nincs a magyar hazának az a maroknyi helyisége, a hol ne lenne tartalékban néhány csomag kártya. Mert a magyar fiu még baggadozik az á b é c z s könyvben, de külömbéget tud tenni a tökfilkó és makkdisznó közt. S ime megis neheztel egyik másik lap, hogy Debreczenben vannak kávéházak, a hol kártyáznak pénzre. Hát bizony a kinek módjában van, az nem játszik babszemre s a kinek kényeret kell venni a pénzen s már is kártyázik, helyesen, hogy elrepti a pénzt. Legalább tanul. Nem lehet a kártyázást eltiltani soba, mert az a magyar ember vérébe van, s a ki áldozata lesz: megérdemli a büntetését. Nem fult még a homokban senki a vízbe, legfőkébb a pocsojába. Azt meg tessék elkerülni.

— **Hirlapirodalmi kapczabetyárok.** Ezzel a hangzatos czimmet jelent meg egy röpirat mely mindjárt a czimlapon imig jelzi czélját: Leleplezések: Ábrányi alias Auspitz Márton országos család, sikkasztó okmányhamisító. Ács Ernő tolvaj. Bíró Lajos, kiszabadult fegyencz, többszörösen büntetett tolvaj és csaló és Engel Jakab ál-ügyvédjelölt, csaló, sikkasztó és okmányhamisítóról; mint „Gépirók Lapja“ czimű revolveruság szerkesztőjéről. Nem ismerjük ugyan egyik „kapczabetyárt“ sem, de e pár szóból is ítélve, csakugyan rájuk fér egy kis leleplezés.

* **El Párisba!** Gyakorlatias érzéssel összeállított utmutatót adott ki evvel a czimmet a párisi kiállításra a Dobrowsky és Franke bpesti kiadóczég. A kis kötet rövid, de teljes képét adja a francia fővárosnak és környékének, a látinivalóknak és a kiállítás nevezetességeinek. Különösen ki kell emelnünk a francia beszélgetéseket, melyek eltérően a szokásos utmutatóbeli bevezetésektől, igen helyesen, minden fölszövegnek elkerülésével és minden szükségesnek figyelembe vevésével vannak megalkotva. A francia szöveg alatt ott áll a kiejtés módja is, nagy könnyebbségére a francia nyelvet nem ismerő utazóknak. Páris térképe, a kiállítás tervrajza, és Páris környékének térképe, mind a három szines, van mellette a füzethez, melyet Sebastyén Ede újságíró állított össze s a melynek ára 1 korona. Kapható minden könyvkereskedésben és a kiadónál 1 korona 10 fillér előre beküldése esetén bérmentve.

* **A rozsa időjárás** sok épület homlokzatában kárt tett, felhívjuk az érdeklődők figyelmét az általános jó hírnevű Kronsteiner Károly Bécs, Hauptstrasse 120 szám alatti Első cs. és kir. osztr. magy. kir. szab. Homlokzat-festék gyárra. Mely cégnek szabadalmazott vízmentes Homlokzat festékei a Ház- és Ingatlan tulajdonosait azon helyzetbe juttatják, hogy épületeiket olosón, tartósan és csinosan az olaj festékhez hasonló festékekkel elláthatják.

* **A hazai ipar terjeszkedéséről.** Örömmel értesítjük tisztelt olvasóinkat és az érdeklőt szak-köröket, hogy Melocco Péter márvány mozaiklap, csementműkögyár, betonépítkezési vállalat, egy szak-körökben a legjobb hírnevűk örvendező budapesti cég városunkban egy fióktelepet létesített, miáltal a szakkörök egy régóta érzett hiányát pótolta, mely eseményt az érdeklők bizonyára örömmel is fognak üdvözölni. Egyben utalunk névezett cégnek mai számunkban megjelent hirdetésére.

* **Tisztelet az érdemnek!** Wilhelm Ferencz urnak, gyógyszerész Neukirchenben, Bécs mellett, 1897. augusztus 11-ről Altonából a következőket írják: Már 70 éves vagyok és 10 év óta izületi csúsz és aranyér daganatokban szenvedtem és nem tudtam segítséget találni. Csapán a Wilhelm-féle „Köszvény-és csúsz elleni vértisztító tea“ szabadított meg három hét alatt szenvedéseimtől. Köszönetet mondok tehát önnek meg a grófnénak, kinek figyelmeltetésére az újságban olvastam, teljes tisztelettel: Ackerman Keresztély magánzó. Altona, Hamburg mellett Reichenstrasse 6. — Kapható Debreczenben Tóth Béla gyógyszerárban.

* **Richard-forrás.** A Herczeg Metternich-féle Richard-forrás egyike a legkitűnőbb ásványvizeteknek. Kellemes szénsavas víz ez, minden utóiz nélkül. Kapható gyógyszerárakban, fűszerkereskedésekben és vendéglőkben.

Szerkesztői üzenetek.

Versíróknak. Az utóbbi időben beérkezett és meg nem jelent verseket nem közölhetjük. Kérünk újabb küldeményeket. — **H. L.** Alkalmi dolgokat szivesen fogadunk. Főképp tárczacikkeket. A papírnak egy oldalára tessék írni. — **Hivatalnok.** A házber kérdésre és fellejtésre alkalmilag tért adunk a megbeszélésre. — **D.** Lapunk több belmunkatársa részint tengeri fürdőbe, részint a párisi világ-

Másnap reggel, amint a nap első arany sugarai szobámba özlöltek (a káposzta piac felőli oldalról) már nem tudtam aludni, — de meg nem is lehetett, mert az a sok taligás ló ott a szálloda előtt olyan éktelen kapálódzást vitt véghez, hogy na!...

Felöltöttem, aztán indultam a vigécz körutra. Utánam egy hordár (mert az is található ott) a minta kofferrel.

Megindultunk, ha jól emlékszem az orosi utcán.

Már mindjárt az első családnál szerencsés megrendelést nyertem.

Megyek tovább! —

Benyitok a következő helyen (ezt a helyet a vendéglős melegen ajánlotta.) Ebben a pillanatban egy velőtrázó sikoltást hallok.

Szent Isten! Csak nem engemet fogadnak ilyen ovációval.

Nem bizony, mert a másik pillanatban már az ellenkezőről kellett meggyőződnöm.

Jaj Istenem — a mama — jaj. . . . Julcsa hamar doktorért. . . ! — Ilyen kiáltások voltak hallhatók.

. . . . Hordár! forduljon, menjünk a 10. szám alá, mert itt valami baj van. . . . Tovább már nem folytathattam, mert e pillanatban az iménti sikoly egészen fülem mellett ismétlődött.

Visszafordulok még egyszer, de óh egek. . . . majd én is sóbálványává változtam mint Lóth anyánk.

Kit láttam. . . . ?

Óh sors, hát ezért kellett nekem még 12 fillér vámot is fizetnem? Ő volt az, ő az az imádott kis angyal. . . . !

Látásomra kissé meghökent, de csak egy pillanatra, mert a másikban már mindkét kezemet megragadta.

„Doktor úr! Óh Istenem! Doktor ur, ha Is-

tent ismer, jöjjön rögtön, segítsen — a mama hirtelen rosszul lett. Óh kérem doktor ur segítsen!!

Hogy a hordár mit gondolt a halottakra s mit csinált a látottak alatt azt nem tudom, hanem én. . . én rögtön visszaemlékeztem a kőbányai ismerettségre.

— De ni — hiszen csak most veszem észre, hogy itt nem gondolokdani kell, hanem tenni valamit; most csak nem mondhatom egyszerre, hogy én nem vagyok doktor, s nem kezdhetem szőnyegimeit ajánlani!

Fel tehát! Be a mamához!

— Nem vagyok vigécz. . . ?!

— Be is mentünk!

— Azonnal az üterét tapintottam meg. (Nemde jól kezdtem működésemet?)

Vilmácska ez alatt reszkette állott mellettem.

„Ugy-e doktor ur nincsen nagy baj?“ — kérdezte könynyezve.

Mielőtt azonban felelhettem volna, kopogtatást hallok s a következő pillanatban belép egy általam soha nem látott ur.

Vilmácska hozzá futott.

Ah — doktor bácsi, milyen jó volt a véletlen, Kövessy doktor ur épen jött hozzánk s így már megelőzte a doktor bácsit.

— Kövessy doktor budapestről.

— „Erdős doktor —“ volt reá a válasz s most mindketten a még mindig elalélt mamához mentünk.

Lefektettük a pamlagra.

Pár másodperc múlva azonban már felnyitotta szemeit. Esmélt! —

Vilmácska hozzá futott.

„Mama — kedves mama! . . . s csókolgatni kezdte. Majd mellé ülte folytatta: „Nézd kedves mamám, mikor olyan rosszul lettél az előbb, én kifutottam, hogy a doktor bácsiért szaladok át s Kövessy doktor ur épen akkor nyitott be hozzánk.“

E szavakra fejét kissé felemeli a mama, majd csodálkozva feláll s felém jön (de hamar kigyógyult.)

„Ah doktor ur, minek köszönjük, hogy tiszteletét tette nálunk?“

„Óh nagyságd kérem azok az emlékezetes órák Miskolctól-Kőbányáig. . . .!“

A másik doktor bácsi ez alatt Vilmácskával beszélgetett, folyton engem vizsgált s így nem is vettük észre, hogy az ajtó megnyit.

Hogy ki lépett be rajta, azt már én nem látam jól, csak hogy nagyon hasonlított főnökömböz.

Fejem e perczen szédülni, szemeim homályosodni kezdtek.

Ő volt az tényleg, — megmáshatatlannul az én princípálisom!

Ah Kövessy —! Maga itt? (e perczen éreztem, hogy lelkes s testem meg fog tisztulni most valamitől.)

Micsoda? — Szóval meg most a mama. Te ismered a doktor urat?

Micsoda doktor urat — ? kérdi megütközve főnököm.

Nos — hát Kövessy doktor urat! egészíti ki Vilmácska. . . .

Kövessy doktor ur.? De engedjete meg, hiszen Kövessy ur az én utazóm és nem doktor!

— E pillanatok alatt bátran lehetett volna élő „prismá“-nak használni kedves lényemet, s bizonyára e secessió világ legsecessiósbabb talál-mánya lettem volna mint élő szívárvány.

— Tényleg az voltam.

— Egyszerre győttört a hideglelés meg a forró láz, — de azért csak vártam a tragoedia végét.

Beszéljen kérem — hogyan áll itt a dolog. ? kérdi tőlem főnököm szigorú hangon. (Hiszen a dolog csak állott valahogy, hanem én hogyan álltam?)

Ah! Nem doktor. . . . ?? sipit a mama. (Ah! . . . nagyragyók! . . . kellett volna most nekem gondolnom.)

Most jön felém a másik doktor bácsi.

„Hiszen még csak most látom én is, szóval meg, hogy nem is úgy néz ki mint doktor!“

— Nem volt azonban elég ez, hanem jött még egy, mely aztán egészen széteszlatta szépen megállmodott, de nagyon is tragikus végű nyiregyházi álmaimat.

— Benyit a hordárom! ! !

„A vigécz urat keresem, hogy a kofferrel mit csináljak ott kint?“ kérdezi banbán.

— Még csak ez kellett és az amit bent kaptam.

— Most már nem mondhattam angol flegmával, hogy mielőtt kidobnának tessék a szőnyeg mintáimat megnézni, de sőt még csak gondolokdani sem volt időm ezen, mert a másik pillanatban már megtanultam azt, amire mint vigécznek nem volt szükségem: a szabad esés törvényeit!

Utamat gyorsan szobám felé vettem s a legközelebbi vonattal már Budapest felé voltam utban, otthagya kofferemet a doctor czimmet Nyiregyháza az orosi utca. . . . s házbán.

Főnökömtől azonnal kiléptem, nehogy részem legyen egy esetleges vizontlátásban.

Egy ember van csak aki sajnálhatja, hogy a sors most rajtam tomboló rhapsodiát veretett el (főnökömmel) s ez a „levélhordóm!“

— Ném fog most már hatványozva kapni virgóniákat mig miniszter leszek; nem fog egyet sem kapni, mert csak „vigécz maradok.“

Hanem az is szent igaz, hogy Nyiregyháza sem megyek addig, mig csak el nem törlik az emberek megvámolását! —! —!

* * *

Igy történt ez mostanában.

A tír pákok hazájában!

